

Organizational Behavior Management in Sport Studies

ORIGINAL ARTICLE

Designing a Model for Creating Capacities and Political Platforms in Sports

Seyed Hossein Agha Seyed Morteza¹, Tayebeh Sadat Zargar^{2*}, Bahram Ghadimi³, Akbar Afarinesh Khaki⁴

¹ PhD Student in Sport Sociology, Islamic Azad University, Tehran South Branch, Iran.

² Assistant Professor, Department of Sport Management, Islamic Azad University, Tehran South Branch, Tehran, Iran (Corresponding Author).

³ Associate Professor of Sport Sociology, Science and Research Branch, Islamic Azad University, Tehran, Iran.

⁴ Assistant Professor, Department of Sport Management, Islamic Azad University, Tehran South Branch, Tehran, Iran.

Correspondence
Tayebeh Sadat Zargar
Email:
zargar_ta@yahoo.com

ABSTRACT

The Purpose of this research was to design a model for creating capacities and political platforms in sports using the data theory of the foundation. The research method is analytical, for this purpose qualitative methodology was used. The research strategy was to use the theory arising from the data. The participants in the research were 16 people, including sports management experts, experts from the Ministry of Sports and the National Olympic Committee. The field of study and having scientific publications related to the field of sports politics and diplomacy, having managerial positions and executive experience in the field of sports were among the indicators for selecting the initial list of experts, and the sampling strategy in the qualitative part was targeted and with maximum diversity or It was heterogeneity. Content analysis of interviews and coding were used to analyze the data. The research tool was open interview and the results were analyzed based on three stages of open, central and selective coding. The findings showed that streamlining, international seats, policy making and planning were the indicators of causal factors. The main phenomena included the position of the country's sports in the world, the political role of sports, the economic development of sports, the socialization of sports, and the development of international relations. The background factors were foundation, education and training of human resources, knowledge management. Also, intervening factors, including the relationship between foreign policy and sports, formed the relationship between domestic policy and sports. Research strategies included investing in the promotion of soft power, training human resources, developing a strategic plan, and using all capacities. Finally, the improvement of international sports relations through politics, the power tool and the influence of sports formed the results of the present research.

KEYWORDS

Sports, Political Platforms, Theory Based on Data.

نشریه علمی

مطالعات مدیریت رفتار سازمانی در ورزش

«مقاله پژوهشی»

طراحی الگوی ایجاد ظرفیت ها و بسترهای سیاسی در ورزش

سید حسین آقا سیدمرتضی^۱، طیبه سادات زرگر^{۲*}، بهرام قدیمی^۳، اکبر آفرینش خاکی^۴

چکیده

در دنیای امروز یکی از مهمترین شاخص‌های توسعه و پیشرفت واقعی کشورها ورزش می‌باشد. ارتباط ورزش با پدیده‌های اقتصادی، فرهنگی، اجتماعی و سیاسی حکایت از اهمیت این پدیده در برنامه توسعه ملی کشورها دارد. هدف از این پژوهش طراحی الگوی ایجاد ظرفیت ها و بسترهای سیاسی در ورزش با استفاده از نظریه داده بنیاد بود. روش تحقیق تحلیلی بوده که بدین منظور از روش‌شناسی کیفی استفاده شد. استراتژی تحقیق، استفاده از نظریه برخاسته از داده‌ها بود. مشارکت‌کنندگان در تحقیق ۱۶ نفر شامل خبرگان مدیریت ورزشی، کارشناسان وزارت ورزش و کمیته ملی المپیک بودند. رشته تحصیلی و داشتن تالیفات علمی مرتبط با حوزه سیاست و دیپلماسی ورزش، دارا بودن سمت‌های مدیریتی و تجارب اجرایی در عرصه ورزش از جمله شاخص‌های انتخاب لیست اولیه صاحب‌نظران بود و استراتژی نمونه‌گیری در بخش کیفی هدفمند و با حداکثر تنوع یا ناهمگونی بود. برای تجزیه و تحلیل داده‌ها از تحلیل محتوای مصاحبه‌ها و کدگذاری استفاده شد. ابزار تحقیق مصاحبه باز بود و نتایج بر مبنای سه مرحله کدگذاری باز، محوری و گزینشی تحلیل شد. یافته‌ها نشان داد جریان سازی، کرسی های بین المللی، سیاست گذاری و برنامه ریزی معرف‌های عوامل علی بودند. پدیده‌های محوری شامل جایگاه ورزش کشور در جهان، نقش سیاسی ورزش، توسعه اقتصادی ورزش، جامعه پذیری ورزش، توسعه روابط بین الملل بود. عوامل زمینه‌ای بستر سازی، آموزش و تربیت نیروی انسانی، مدیریت دانش بود. همچنین عوامل مداخله‌گر شامل رابطه سیاست خارجی با ورزش، رابطه سیاست داخلی با ورزش را تشکیل دادند. راهبردهای پژوهش شامل سرمایه‌گذاری در جهت ارتقاء قدرت نرم، تربیت نیروی انسانی، تدوین برنامه راهبردی، استفاده از تمام ظرفیت ها بود. در نهایت بهبود روابط بین المللی ورزش از طریق سیاست، ابزار قدرت و تاثیرگذاری ورزش پیامدهای حاصل از پژوهش حاضر را تشکیل دادند.

واژه‌های کلیدی

ورزش، بسترهای سیاسی، نظریه برخاسته از داده‌ها.

^۱ دانشجوی دکتری جامعه‌شناسی ورزشی دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران جنوب، ایران.
^۲ استادیار گروه مدیریت ورزشی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران جنوب، تهران، ایران (نویسنده مسئول).
^۳ دانشیار جامعه‌شناسی ورزشی، واحد علوم و تحقیقات، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران
^۴ استادیار گروه مدیریت ورزشی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران جنوب، تهران، ایران

نویسنده مسئول:

طیبه سادات زرگر

ایمانامه: zargar_ta@yahoo.com

استناد به این مقاله:

آقا سید مرتضی، سید حسین، زرگر، طیبه سادات، قدیمی، بهرام، & آفرینش، اکبر. (۱۴۰۳). طراحی الگوی ایجاد ظرفیت ها و بسترهای سیاسی در ورزش. مطالعات مدیریت رفتار سازمانی در ورزش، ۱۱(۲)، ۳۳-۵۲.

مقدمه

شکی نیست که امروزه ورزش به یک پدیده جهانی تبدیل شده (۲۵) و یکی از صنایع بزرگ و مهم در دنیا می‌باشد و افراد زیادی در سراسر جهان در آن اشتغال دارند که آن را به صنعت بزرگ و موفق تبدیل کرده است ورزش در بسیاری از کشورها علاوه بر این که امری فردی و موثر در سلامت جسم و روح تلقی می‌شود، در امور اجتماعی، فرهنگی، سیاسی و مخصوصاً اقتصادی جایگاه کلیدی یافته است (۱). امروزه، ورزش حتی تا عمق نهادهای اجتماعی گوناگون اعم از خانواده، مدرسه، شهرداری و بخش های خصوصی رسوخ کرده و با نفوذ در قلب رسانه های بزرگ و همگانی، یکی از بزرگترین پدیده های اجتماعی قرن معاصر و یک نقطه عطف شده است. نقش ورزش از نظر اجتماعی، روانی، فرهنگی و جسمانی در جهان انکارناپذیر است. از طرفی، رویدادها و فعالیت‌های ورزشی تأثیر روزافزونی بر فعالیت های گوناگون انسان، از جمله فعالیت های سیاسی، اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی دارند (۲۴). گرایش فزاینده به ورزش باعث پیدایش مسائل و موضوعاتی شده است که ذاتاً ماهیت اجتماعی و سیاسی دارند، بنابراین باید فهمید که ابعاد اجتماعی، سیاسی و فرهنگی ورزش و نقش ها و تأثیر های حیاتی این پدیده چیست. اصحاب علوم اجتماعی از زمانی که ورزش بیش از پیش و مستقیماً با صنعت کالا، خدمات و تبلیغات ارتباط تنگاتنگی پیدا کرد و نهادهای سیاسی و اجتماعی به صورت های گوناگون آن را جهت نیل به اهداف خود به خدمت گرفتند، از آن به عنوان مسأله ای قابل اعتناء در ارائه انواع تحلیل های جامعه شناختی استفاده کردند (۲۹). ورزش با تعاریف و تعبیر متفاوتی همچون ورزش و فرهنگ، ورزش و سلامت، ورزش و اقتصاد و غیره همراه است. در طول قرن اخیر ورزش گذشته از اهداف فرهنگی، اقتصادی و حوزه سلامت به یکی از ابزارهای موثر دولت‌مردان برای ایفای نقش‌های سیاسی تبدیل شده است (۱۸). بیشتر دولت‌ها برای نیل به دو هدف است که در نهادها و رخدادهای بین‌المللی ورزشی مشارکت می‌کنند: استفاده از ورزش برای بهبود تصویر بین‌المللی خود و بهبود روابط با سایر دولت‌ها.

افزون بر این، برخی دولت‌ها می‌کوشند از ورزش به عنوان شیوه‌ای برای پذیرش در جامعه جهانی استفاده کنند (۳۵). به همین خاطر در عصر کنونی وجوه سیاسی و فرهنگی ورزش به صورت گسترده‌ای به رسمیت شناخته شده‌اند و ورزش بین‌المللی جزئی جدایی ناپذیر از پویای روابط میان ملت‌هاست. این تحول در ماهیت ورزش و توسعه دامنه جغرافیایی آن بخشی از تحولاتی است که طی قرن گذشته در حوزه روابط بین‌الملل اتفاق افتاده است (۶). وقتی ورزشی از سطح ملی فراتر می‌رود و در سطوح منطقه ای و جهانی مطرح می‌شود، ابعاد و تأثیرات آن نیز به شدت گسترش می‌یابد. به همین ترتیب توانایی ورزش در بسیج عمومی و تهییج احساسات، بهره‌گیری از آن جهت توسعه اقتصادی، ایجاد مشروعیت و ملت‌سازی، همگرایی ملی و غیره جذابیت های ویژه‌اند که حکومت ها را در توجه به ورزش ناگزیر ساخته است (۱۲). همچنین هر قدر ورزش به سمت حرفه ای شدن پیش می‌رود، به همان میزان دخالت سیاست‌مداران در ورزش بیشتر می‌شود. اهمیت یافتن رقابت های ورزشی بین‌المللی موجب شده که کشورها با نگاهی جدید به ورزش های پرطرفدار بنگرند و در پی استفاده حداکثری از امکانات بالقوه این بازی ها باشند (۳۸). حتی تا چندی پیش، اغلب کشورهای جهان از نقشی که ورزش می‌تواند در سیاست خارجی ایفا کند، آگاه نبودند. ولی شکی نیست که موفقیت‌های تیم های ملی ورزشی و تیم های منتخب، بار سیاسی دارند و می‌توان از آنها معنای سیاسی برداشت کرد، تا جایی که اصطلاح «سیاسی کردن ورزش»^۱ پدید آمده است (۳۰).
نموده‌های سیاسی را می‌توان جزئی از روابط اجتماعی در مفهوم عام بین‌اقتشار مختلف اجتماعی و یا مناسبات بین اجتماعات گوناگون محسوب کرد، این گونه روابط سیاسی هر یک به نحوی با وسایل و طرق گوناگون بین اجتماعات گوناگون در محدوده های وسیع یا با مرزبندی مشخص با روابط ورزشی - اجتماعی خاص و ساختار و شبکه های آن مرتبط بوده و در عین بهره‌برداری از نقش زیرساز و یا کارکردهای پنهانی و صوری آن برای پیشبرد و گسترش روابط موجود و شبکه های آن در حیطه وظایف

و دولت در راستای نیازهای جامعه باشد و سیاست‌ها مطابق با خواسته‌های جامعه تدوین شود، که در این رابطه همکاری بین بخش دواتی و خصوصی باید با منافع جامعه همسو باشد (۳۱). راک وود^۲ (۲۰۱۹) در پژوهش خود به بررسی دسترسی، امنیت و دیپلماسی: درک قدرت نرم، برندسازی ملت و چالش‌های سازمانی در جام جهانی فیفا ۲۰۲۲ قطر پرداخت. در این مقاله نگرانی‌ها و ملاحظات متعددی در رابطه با میزبانی اولین جام جهانی خاورمیانه در قطر در سال ۲۰۲۲ کشف شده است (۳۹). یافته‌ها برخی از چالش‌های کلیدی سازمانی را در این رویداد نشان می‌دهد که شامل دسترسی حامی، امنیت و تجربه فن می‌باشد. در این راستا ضروری است کشورهای دنیا بخصوص کشور ایران که با حجم‌های زیادی در زمینه‌های اقتصادی، سیاسی و ... از سوی قدرت‌های بزرگ دنیا روبرو است، به رشد و گسترش روابط بین‌المللی خود از طریق ورزش توجه داشته باشد. کشور ایران در تاریخ ورزشی خود نشان داده است که در زمینه روابط بین‌الملل پیشینه مناسبی ندارد و همواره با مشکلات زیادی روبرو بوده است. این وضعیت نامناسب در کنار نبود پژوهشی در زمینه تاثیر سیاست در ورزش و استفاده از ظرفیت‌های سیاست در ورزش انجام پژوهش حاضر را بیش از پیش ضروری می‌سازد. با وجود پژوهش‌هایی که در زمینه سیاست در ورزش در حوزه‌های مختلف مطالعاتی انجام شده، بررسی‌های صورت گرفته مشخص کرد در حوزه ورزشی پژوهش‌های پراکنده‌ای به این موضوعات اختصاص یافته و تحقیقی که به دنبال ارائه الگوی برای استفاده و ایجاد ظرفیت‌ها و بسترهای سیاسی در ورزش باشد یافت نشد

با توجه به مطالب بیان شده می‌توان گفت که ورزش می‌تواند در حوزه سیاست نقش پررنگی را ایفا کند. پس لازم است برای بهره‌بردن ظرفیت ایجاد شده در حوزه سیاست برای بحث ورزش باید بسترهای مناسبی برای توسعه و پیشرفت ورزش فراهم نمود. از این رو مسئولین ورزش باید بتوانند از تمام ظرفیت‌های که سیاست می‌تواند برای ورزش ایجاد نماید استفاده کنند و در راه توسعه ورزش گام بردارند. لذا باتوجه به نبود الگوی مناسب در

خویش استفاده کرده و متقابلاً در تقویت روابط ورزشی - اجتماعی در درون یک جامعه و در بین ملل گوناگون نقش عمده‌ای را ایفاء می‌کنند که تاریخ معاصر ورزش در جهان مصداق خوبی بر این فرایند ارتباطی می‌باشد (۲۰). نقش دولت‌ها در قاموس کارگزاران عیان و پنهان ورزش، بسیاری از مناسبات حوزه ورزش را به شکل جدی معنادار کرده و دریچه‌ای نو به کار کرد ویژه ورزش به عنوان یکی از محبوب‌ترین مقوله‌های مورد پذیرش مردم در سراسر جهان گشوده است. هم‌چنین کار کرد و نقش آفرینی ورزش در سیاست، در بسیاری موارد دولت‌ها را منتفع و یاری نموده یا به عنوان ابزاری در دسترس، در عرصه اجتماعی از سوی افراد جامعه به منظور تعقیب خواست‌ها و مطالبات خود مورد بهره و توجه قرار گرفته است. از سوی دیگر، ورزش در موضوعات اصلی و محوری روابط بین‌الملل چون قدرت، منافع ملی، امنیت، صلح، دولت ملت‌سازی، اعتبار و منزلت، سیاست خارجی، دیپلماسی و قدرت نرم تاثیر گذاشته و ایفای نقش می‌نماید (۲۸). ورزش نقش مهمی در برپا شدن ملت‌ها، دولت‌های ملی و هویت‌های ملی دارد (۲۷). در این زمینه پژوهش‌های انجام شده، که از جمله آنها، محمدی عزیزآبادی و بهشتی (۱۳۹۹)، پژوهشی با عنوان جامعه‌شناسی سیاسی ورزش: تأثیر ورزش و ورزشکاران حرفه‌ای بر زندگی سیاسی انجام دادند نتایج بدست آمده نشان داد که ورزش ابزار سیاسی - اجتماعی جدید و تأثیرگذار بر صحنه سیاست جوامع قلمداد می‌شود و هم‌چنین نیروهای اجتماعی توانسته‌اند با این پدیده، نسبت به گذشته توانمندی سیاسی قابل ملاحظه‌ای کسب کنند (۱۷). هم‌چنین گیاه‌شناس بن بازاری و همکاران (۱۳۹۸) در پژوهشی به بررسی سیاست‌گذاری ورزشی در ایران با تاکید بر مرجعیت‌های چندگانه تصمیم‌گیری پرداختند. نتایج این تحقیق نشان داد که روند ناپایدار ورزش قهرمانی و حرفه‌ای با توجه به تعدد نهادهای تصمیم‌گیرنده در ورزش کشور می‌باشد (۱۵). فریس‌تینگ و اوتیسین^۱ (۲۰۲۰)، بیان می‌کنند که برنامه حال حاضر سلامت عمومی دولت آزادیخواه دانمارک (۲۰۲۰-۲۰۱۰) خواهان این امر است که مشارکت اجتماعی در بین جامعه

برطرف نماید و به این سوال پاسخ دهد که الگویی طراحی الگوی ایجاد ظرفیت ها و بسترهای سیاسی در ورزش چگونه است؟

از رویکردهای تحلیل داده‌ها در مصاحبه‌ها استفاده شد (۸).

نخستین گام در ساخت نظریه زمینه‌ای انجام کدبندی باز است. کدگذاری باز شامل تعداد کدهای اولیه می‌باشد که شناسایی شده است و با توجه به مفاهیم آن‌ها دسته‌بندی می‌شود (۳۳). مفاهیم و مقوله‌های به دست آمده از مرحله کدگذاری باز، در الگوی کدگذاری^۳ جای می‌گیرد، الگوی کدگذاری روابط بین مقوله‌هایی مانند؛ شرایط علی، شرایط زمینه‌ای، شرایط مداخله‌گر، راهبردها و پیامدها را ترسیم می‌کند (۷). در نهایت مرحله سوم یا کدگذاری انتخابی صورت می‌گیرد که مدل نهایی پژوهش شکل گرفته و ارائه می‌شود

لازم به ذکر است به جهت جنبه نو بودن تحقیق و محدودیت احتمالی داده‌ها، از رویکرد مثلث سازی^۴ استفاده شد. مثلث سازی به فرایند استفاده از رویکردها و منابع گوناگون جهت جمع‌آوری اطلاعات در تحقیق اطلاق می‌شود (۴۲). با توجه به استفاده از شیوه مثلث سازی (استفاده از منابع چندگانه شامل منابع کتابخانه‌ای، گروه کانونی با کارشناسان و مصاحبه با متخصصان) در این تحقیق از موارد منابع متنوع به‌منظور جمع‌آوری اطلاعات استفاده شد. علاوه بر این، در پژوهش حاضر جهت سنجش روایی از معیارهای اسکینر، ادواردز و کوربت (۲۰۱۴) که در جدول شماره ۱ به آن اشاره شده است استفاده شد.

جدول ۱. روش‌های اطمینان از روایی

روش‌ها	نحوه اجرا در این پژوهش
درگیری	افزایش حساسیت نظری، مشارکت عملی و ارتباط با مشارکت‌کنندگان برای ارزیابی برداشت‌های محقق
طولانی‌مدت	مشارکت عملی محقق و حضور در محیط مشاهده پایدار
	مشارکت و اکتشاف جزئیات تجارب مشارکت‌کنندگان
بازرسی مجدد	انجام بازرسی ادواری اطلاعات و کدهای

جهت استفاده و فراهم کردن ظرفیت و بسترهای لازم، پژوهش حاضر می‌خواهد خلاء بیان شده را با طراحی الگوی ایجاد ظرفیت‌ها و بسترهای سیاسی در ورزش

روش‌شناسی پژوهش

روش انجام این پژوهش کیفی است. راهبرد تحقیق در این مطالعه تحلیل داده بنیاد روش اشتراوس و کوربین است. جامعه آماری شامل خبرگان مدیریت ورزشی، کارشناسان وزارت ورزش و کمیته ملی المپیک بودند. رشته تحصیلی و داشتن تالیفات علمی مرتبط با حوزه سیاست و دیپلماسی ورزش، دارا بودن سمت‌های مدیریتی و تجارب اجرایی در عرصه ورزش از جمله شاخص‌های انتخاب لیست اولیه صاحب‌نظران بود. روش نمونه‌گیری به صورت نمونه‌گیری غیر احتمالی^۱، با انتخاب هدفمند (نمونه‌گیری نظری) و به صورت گلوله برفی انجام شد. نمونه‌گیری تا رسیدن به کفایت نظری ادامه داشت. وقتی کفایت نظری حاصل شد هیچ نوع داده‌های اضافی نمی‌توان یافت که پژوهشگر به وسیله آن بتواند خواص یا ویژگی‌ها (مقوله‌ها) را تدوین کند. به موازاتی که داده‌های مشابه را جمع‌آوری می‌کند، از لحاظ تجربی اطمینان حاصل می‌کند که یک مقوله به کفایت رسیده است (۷)، از این رو، تعداد مشارکت‌کنندگان در مصاحبه ۱۶ نفر بود. برای گردآوری اطلاعات ابتدا ادبیات و پیشینه تحقیق با استفاده از کتب، مجلات، پایان‌نامه‌های مربوط، آیین‌نامه و اسناد مرتبط و سایت‌های اینترنتی موردبررسی قرار گرفت. پس از تهیه راهنمای مصاحبه به نمونه آماری مراجعه شد و داده‌های موردنیاز با استفاده از مصاحبه‌های باز جمع‌آوری شد. طول مدت مصاحبه‌ها ۹۰-۳۰ دقیقه بود و مصاحبه‌ها توسط دستگاه ضبط دیجیتالی ثبت شد. قبل از مصاحبه با افراد به منظور حداکثر مشارکت متخصصان و استادان، نامه‌ای همراه با جزئیات اساسی اهداف مطالعه و سؤال‌ها مرتبط با آن توسط E-mail به مشارکت‌کنندگان ارسال شد و از آن‌ها جهت ملاقات حضوری درخواست شد. برای تحلیل مصاحبه‌ها از رویکرد نظاممند، تئوری مبتنی بر داده^۲ گلاسر و اشتراوس که یکی

انجام پژوهش حضورداشته و از آگاهی مناسبی در خصوص این پژوهش برخوردار بود، درخواست شد تا به عنوان همکار در کدگذاری تحقیق شرکت کند. آموزش‌ها و تکنیک‌های لازم جهت کدگذاری به همکار تحقیق انتقال داده شد. سپس محققان به همراه همکار، به عنوان نمونه دو مورد از مصاحبه‌ها را کدگذاری کرده و درصد توافق درون موضوعی محاسبه شد که با استفاده از فرمول زیر محاسبه شد:

$$\text{درصد توافق درون} = \frac{\text{تعداد توافقات} \times 100\%}{\text{تعداد کل کدها}}$$

درصد است؛ لذا، با توجه به این که میزان پایایی بیشتر از ۶۰ درصد می‌باشد، قابلیت اعتماد کدگذاری‌ها مورد تأیید بوده و می‌توان گفت که میزان پایایی تحلیل مصاحبه کنونی مناسب می‌باشد.

مسیر کسب اطلاعات	به‌دست‌آمده به جهت پیشگیری از سوگیری و اطمینان از صحت، توسط محقق و یک همکار (دانشجوی دکتری) آشنا به موضوع موردپژوهش
چک کردن	بررسی اطلاعات به‌دست‌آمده به کمک گروه تحقیق و نظرسنجی از مصاحبه‌شوندگان در خصوص نتایج
مثک سازی	استفاده از منابع متعدد برای جمع‌آوری داده‌ها
مقایسه مستمر	مقایسه داده‌های به‌دست‌آمده از منابع موردبررسی با سایر منابع به‌صورت مستمر در تمام طول تحقیق

برای محاسبه پایایی با روش توافق درون موضوعی دو کدگذار، از یک متخصص مدیریت ورزشی که در مراحل

در جدول شماره ۲ مشاهده می‌شود، تعداد کل کدهای که به ثبت رسیده است معادل ۴۱ کد، تعداد کل توافقات بین کدها معادل ۱۶ می‌باشد. همچنین، پایایی بین کدگذاران برای مصاحبه‌های انجام‌گرفته در این پژوهش معادل ۷۸

جدول ۲. محاسبه پایایی

ردیف	شماره مصاحبه	تعداد کل کدها	تعداد توافقات	کدهای عدم توافق	پایایی
۱	۴	۱۰	۴	۲	۰/۸۰
۲	۹	۱۵	۶	۳	۰/۸۰
۳	۱۲	۱۶	۶	۴	۰/۷۵
	جمع	۴۱	۱۶	۹	۰/۷۸

به‌کارگیری روش‌های تحقیق کیفی، از جمله: روش نظریه زمینه‌ای یا داده بنیاد، روش تحلیل محتوا هستند، بسیار کارگشا می‌باشد. با بهره‌گیری از این نرم‌افزار می‌توان پژوهش‌های کیفی را با زمان کمتر، دقت و سهولت بیشتر به انجام رساند (۲).

اطلاعات گردآوری شده به نقطه اشباع رسیده و نیازی به انجام مصاحبه‌های بیشتر نیست. با استناد به کدگذاری مرحله اول که به کدبندی اولیه معروف است، از طریق بازبینی مصاحبه‌های انجام گرفته با

لازم به ذکر است کلیه تحلیل‌های آماری با کمک نرم‌افزار Maxqda نسخه ۲۰۲۰ انجام گرفت. نرم‌افزار Maxqda، نرم‌افزاری پیشرفته جهت تجزیه و تحلیل کیفی داده‌ها است که بسیار در حوزه‌های علوم اجتماعی و علوم انسانی و غیره کاربرد دارد. این نرم‌افزار برای دانشجویان، پژوهشگران، اساتید و مؤسسات تحقیقاتی که خواهان

یافته‌های پژوهش

در این پژوهش از ۱۶ نمونه تا رسیدن به اشباع نظری مصاحبه شد. با انجام مصاحبه با این افراد، تشخیص محقق و گروه تحقیق این بود که

صاحب‌نظران ۱۱۹ کدباز شناسایی گردید. حال که کلیه داده‌ها کدگذاری شده و کدها یا مفاهیم اولیه متعددی ساخته شدند، مرحله دوم کدگذاری داده‌ها با نام کدگذاری محوری آغاز می‌شود. نتایج بدست آمده در جدول ۳ نشان داد که

عوامل علی موثر بر ایجاد ظرفیت ها و بسترهای سیاسی در ورزش از ۳ مولفه و ۲۴ کد مستخرج شده تشکیل گردیده شده است.

جدول ۳. کدهای اولیه و کدبندی ثانویه (متمرکز) عوامل علی

کدبندی انتخابی	کدبندی محوری	کد اولیه	نشانهگر
		استفاده از ورزشکاران و مربیان مطرح در کمیته ملی المپیک	P2,p10,p11
	جریان سازی	داشتن برنامه براساس سیاست حاکم بر کشور	P13
		رشد و تربیت مدیر دیپلماسی ورزشی	P5,p12
		شناسایی و کمک‌گیری از افراد تأثیرگذار غیرورزشی	P2, P9
		استفاده از ظرفیت وزارت خارجه	P2,p13,p15
		ثبات مدیریت در ایران	P13
	کرسی های بین المللی	عضویت در مراکز تصمیم‌گیری ورزشی	P2,p4,p10
		حضور مؤثر در مراکز تصمیم‌گیری ورزشی	P4.p12
		توجه به الگوهای شایستگی در انتخاب و معرفی	P3.p13
		حمایت از افراد متعهد	P3,p16
		جلوگیری از حضور افراد غیرمتخصص در کرسی ها	P3,p8,p9
		میزبانی انتخابات مجامع بین المللی ورزشی در کشور	P8,p9,p11
		داشتن مهارت‌های ارتباطی	P10,p1
		کیفیت اثرگذاری کرسی های بین المللی	P2,p11,p15
		آشنایی افراد با فنون مذاکره	P13
		آشنایی کامل با سازمان هدف	P5,p9
	سیاست گذاری و برنامه ریزی	آشنایی با قوانین و مقررات های بین المللی	P7, P9
		آشنایی با تشریفات و پروتکل های بین المللی	P1,P2
		همکاری بین وزارت خارجه، وزارت ورزش ، کمیته ملی المپیک و نهادهای ورزشی	P3,p9
		افزایش ارتباطات بین المللی	P8,p12
		تمرکز برعدالت جنسیتی در توسعه زیرساخت ها	P2,p13,p16
		داشتن سیاست واحد	P13
		داشتن برنامه استراتژیک جامع و مانع	P5,p9
	داشتن تفکر استراتژیک	P7, P9	

نتایج بدست آمده در جدول ۴ نشان داد که پدیده‌های محوری ایجاد ظرفیت ها و بسترهای سیاسی در ورزش از ۵ مولفه و ۲۱ کد مستخرج شده تشکیل گردیده شده است.

جدول ۴. کدهای اولیه و کدبندی ثانویه (متمرکز) پدیده محوری

کدبندی اصلی	کدبندی محوری	کد اولیه	نشانگر	
پدیده های محوری	جایگاه ورزش کشور در جهان	میزبانی مسابقات و رویداد های بین المللی بزرگ ورزشی	P1,p14	
		معرفی چهره ها و قهرمانان شاخص ورزش	P1,p16	
		حضور حداکثری در رقابت های معتبر بین المللی	P7,p14	
		حضور بازیکنان و مربیان خارجی در کشور	P4,p12	
		حضور بازیکنان ایرانی در خارج از کشور	P1,p13	
		جذب اسپانسر های بین المللی	P1, P4	
		برگزاری دوره های بین المللی	P13,p2,p1	
		حضور افراد به عنوان مدرس بین المللی در دوره های خارج از کشور	P8,p9,p11	
		نقش سیاسی ورزش	ورزش و روابط بین کشورها	P13,p14
			ورزش و توسعه سیاسی	P3,p10,p13
		توسعه اقتصادی ورزش	ورزش به عنوان ابزار ضد جنگ	P7,p15
			ورزش و توسعه گردشگری بین المللی	P3.p4
		جامعه پذیری ورزش	ورزش و توسعه اقتصادی	P9,p13
ورزش و ایجاد اشتغال	P1,p8,p14			
توسعه روابط بین الملل	ورزش و تبادل فرهنگی	P3,p10,p14		
	ورزش و ترویج صلح و دوستی	P1,p11		
	ورزش و توسعه اجتماعی	P2,p9,p12		
عوامل زمینه ای	ورزش و هویت ملی	P1,p13		
	ورزش به عنوان ابزار قدرت	P1,p14		
	ورزش به عنوان صدای یک ملت	P3,p10,p12		
		ورزش به عنوان ابزار دیپلماتیک	P5,p16	

نتایج بدست آمده در جدول ۵ نشان داد که عوامل زمینه ای مولفه و ۲۴ کد مستخرج شده تشکیل گردیده شده است. مؤثر بر ایجاد ظرفیت ها و بسترهای سیاسی در ورزش از ۳ جدول ۵. کدهای اولیه و کدبندی ثانویه (متمرکز) عوامل زمینه ای

کدبندی اصلی	کدبندی محوری	کد اولیه	نشانگر
عوامل زمینه ای	بستر سازی	شکل گیری کمیته های تخصصی در فدراسیون ها پیرامون دیپلماسی	P1,p9
		بکارگیری ورزش به عنوان یک ابزار برقراری ارتباط	P7,p16
		حمایت مسئولین کرسی های بین المللی ورزشی از سوی مسئولان	P4,p6,p12

	استفاده از ظرفیت مشاوره‌ای وزارت خارجه	P10, P14
	تعیین جایگاهی مشخص برای ورزش از سوی وزارت امور خارجه در ارتباطات با دیگر کشورها	P2,p9
	پیگیری دیپلماسی از طریق نهادهای غیردولتی مانند سازمان‌های مردم نهاد که ماهیتی غیره انتفاعی دارند	P2,p14
	وجود کارشناس ورزش در دستگاه وزارت خارجه	P2,p14.p16
	آموزش قوانین و پروتکل‌های بین‌المللی	P1, P4
	آموزش اصول و مبانی روابط بین‌الملل	P10, P13
	جذب نیروی انسانی متخصص	P,1,P10
	آموزش فرهنگ کشور های مختلف	P1,p16
آموزش و تربیت نیروی انسانی	تربیت افراد متعهد به فعالیت در جهت تعامل با دیگر کشورها در زمینه ورزش	P1,p9
	آموزش و توجه به نخبه‌های ورزشی	P7,p16
	آموزش زبان‌های بین‌المللی	P4,p6,p12
	تربیت نیروی متخصص روابط بین‌الملل در ورزش	P10, P24
	آموزش حقوق بین‌الملل در ورزش	P2,p9
	آموزش ساختار سازمان‌های بین‌المللی در ورزش	P2,p14
	محدود بودن اطلاعات و کارکرد مدیران به داخل	P2,p14.p15
	عدم شناخت موقعیت و وضعیت در روابط بین‌الملل	P7,p15
	آموزش ورزشکاران	P4,p9.p14
مدیریت دانش	آگاهی مدیران ورزشی به وضعیت اقتصادی و سیاسی سایر کشورها	P6,p8,p13
	آگاهی مدیران از قوانین و قواعد بین‌المللی	P19
	ایجاد و تسهیل دانش در حوزه روابط بین‌الملل	P14,p15
	تهیه بانک‌های اطلاعاتی از وضعیت کشورها	P3,p7,p13

نتایج بدست آمده در جدول ۶ نشان داد که عوامل مداخله‌گر مؤثر ایجاد ظرفیت‌ها و بسترهای سیاسی در ورزش از ۲ مولفه و ۱۰ کد مستخرج شده جدول ۶. کدهای اولیه و کدبندی ثانویه (متمرکز) عوامل مداخله‌گر تشکیل گردیده شده است.

نشانه‌گر	کد اولیه	کدبندی محوری	کدبندی اصلی
P8.P12	ورزش به عنوان ابزار سیاسی	رابطه	
P4,12,P16	ورزش و بهتر شدن روابط سیاسی	سیاست	
P2,P10,P16	ورزش به عنوان زیان مشترک	خارجی با ورزش	عوامل مداخله‌گر
P4,P7,P13	سیاست گذاری ارتباطات بین‌الملل	رابطه	
P11,P12	تشکیل اداره کل ورزش در وزارت امور خارجه		

سیاست داخلی	اثر سیاست‌های قومی بر ورزش	P2,P15	
با ورزش	تبعیت از سیاست های کشور	P1,P6,P13	
	تعامل روابط سیاسی داخلی با ورزش	P11,P14	
	اثر تحریم ها بر ورزش	P10,P16	
	میزان تعامل با نظام بین الملل	P12, P14	
نتایج بدست آمده در جدول ۷ نشان داد که سیاستی در ورزش از ۴ مولفه و ۲۶ کد مستخرج راهبردهای مؤثر بر ایجاد ظرفیت ها و بسترهای شده تشکیل گردیده شده است. جدول ۷. کدهای اولیه و کدبندی ثانویه (متمرکز) راهبردها			
کدبندی اصلی	کدبندی محوری	کد اولیه	نشانگر
راهبردها	سرمایه - گذارى در جهت ارتقاء قدرت نرم	تخصیص بودجه ویژه کسب کرسی‌های موثر در سازمان‌های بین‌المللی	P4,P6,P10
		اختصاص اعتبارات ارزی مناسب برای هزینه در مجامع بین‌المللی	P11,P16
		هزینه کرد در ورزش از طریق برگزاری رویدادهای ورزشی مهم	P5,P13
		منابع مالی برای حمایت از برنامه‌های دیپلماسی دانش علمی	P4,P9,P12 P10
	تربیت نیروی انسانی	شناخت معاهدات ورزشی بین‌المللی	P1,P11,P16
		دانش دیپلماسی ورزش	P7,P12
		خودآگاهی سیاسی (آموزش و توانمندی نیروهای مرتبط با ورزش در حوزه سیاست)	P16
		دانش تجربی	P4,P14
	تدوین برنامه راهبردی	فن بیان مناسب	P1,P12,P15
		داشتن مهارت سیاسی برای مدیران	P4,P9,P13
		تسلط به زبان انگلیسی	P17,P16
		استفاده از ورزش به عنوان یک راهبرد اولویت‌دار	P5,P13
	تمام ظرفیت ها	تعیین چشم‌انداز	P7, P14, P15
		تعیین فلسفه وجودی ورزش	P3,P7
شناخت پیشران‌های اصلی حوزه ورزش		P3, P12	
تدوین برنامه مبتنی بر سیاست‌های ملی کشور		P2, P4, P12	
استفاده از	هدف‌گذاری‌ها	P7, P9, P11, P14	
	شکل‌گیری کمیته‌های تخصصی در فدراسیون‌ها پیرامون دیپلماسی	P3, P4	
	بکارگیری ورزش به عنوان یک ابزار در حوزه سیاست	P19,P10	

حمایت مسئولین کرسی‌های بین‌المللی ورزشی از سوی مسئولان	P8, P7
استفاده از ظرفیت مشاوره‌ای وزارت خارجه	P1
تعیین جایگاهی برای ورزش از سوی وزارت امور خارجه	P8,P16
پیگیری دیپلماسی از طریق نهادهای غیردولتی	P4, P11
ایجاد یک نهاد نظارتی برای پیشبرد امور ورزش از طریق سیاست	P8,P3
ایجاد کمیته‌های اجرایی با هدف کسب کرسی‌های بین‌المللی	P3,P10

نتایج بدست آمده در جدول ۸ نشان داد که پیامدهای حاصل از ایجاد ظرفیت ها و بسترهای کدهای اولیه و کدبندی ثانویه (متمرکز) پیامدها جدول ۸. کدهای اولیه و کدبندی ثانویه (متمرکز) پیامدها

کدبندی اصلی	کدبندی محوری	کد اولیه	نشانه‌گر
پیامدها	بهبود روابط بین‌المللی ورزش از طریق سیاست	توسعه روابط دیپلماتیک	P1, 4, P5, P3
		خروج از انزوای سیاسی	P14
		ابزاری برای انتقال ارزش‌ها	P7,P16
		عرصه انتقال دیپلماسی فرهنگی	P1,P15
		روان‌سازی روابط سیاسی	P9,P11
		ورزش برای راهگشایی در سیاست	P3,P9,P14
	ابزار قدرت و تاثیرگذاری ورزش	بهبود روابط بین‌الملل	P10, P3
		استفاده از ورزش به عنوان یک ظرفیت تعامل ساز در سطح بین‌المللی	P3,P14
		استفاده از ورزش به عنوان ابزار دیپلماتیک برای تقویت دوستی میان دولت‌ها	P1, P3
		بهبود روابط بین‌الملل و حمایت از صلح	P5,P12
		عرصه انتقال دیپلماسی فرهنگی از طریق ورزش	P9,P10
		روان‌سازی روابط سیاسی	P2,P7
		ورزش برای راهگشایی در سیاست	P1,P6

الگوی پژوهش با اقتباس از نظریه داده بنیاد (رویکرد استراوس و کوربین) ترسیم گردید.

الگوی نهایی پژوهش در شکل شماره ۱ نشان داده شده است. همان‌گونه که مشاهده می‌شود،

شکل ۱. مدل نهایی پژوهش

کمیته‌هایی از جمله واحد بین‌الملل متناظر با ساختار فیزو نیاز دارد. در عصر حاضر یک تحول کیفی در عرصه دیپلماتیک به وقوع پیوسته است؛ تحولی که باعث جایگزینی قدرت نرم به جای قدرت سخت شده است. تحولات عرصه بین‌المللی و قدرت گرفتن بیش‌ازپیش بازیگران غیردولتی، موجب بروز تحولاتی در چگونگی عملکرد دیپلماسی شده است. چنین تغییراتی، دیپلماسی سنتی را که بر مبنای تعامل میان دولت‌ها قرار دارد، با چالش مواجه کرده است (۱۳) و کاهش نقش انحصاری دولت‌ها را به دنبال داشته است. کاهشی که زمینه ورود کنشگران غیردولتی را برای ورود به روابط بین‌الملل و

بحث و نتیجه‌گیری

منظور از عوامل علی، مقوله‌هایی مربوط به شرایطی است که بر مقوله محوری که همان مبحث سیاست و ورزش است تأثیر می‌گذارد (۸). به موجب کدبندی محوری مقوله‌های حاصل شده برای این لایه شامل کرسی های بین المللی، جریان سازی، سیاست گذاری و برنامه ریزی و جایگاه ورزش کشور در جهان بود. نتایج حاصل از پژوهش در این بخش با نتایج پژوهش قاسمی و همکاران (۱۳۹۷)، صباغ نوین (۱۳۹۴) همخوان و همسو می‌باشد (۱۱ و ۱۲)؛ نتایج تحقیق قاسمی (۱۳۸۶) نشان داد که ساختار فدراسیون ملی دانشجویی به انجمن و

عوامل در قالب عوامل اقتصادی و عوامل مرتبط با دولت و سیاست تاحدودی نمود پیدا می‌کرد. همچنین این یافته با نتایج تحقیق شریعتی و همکاران (۱۳۹۸) همخوان است (۱۰). به علت اینکه آموزش مدیران سیاسی - ورزشی کشور با اصول اولیه تعاملات بین‌المللی در سطح جهانی، تدوین و اجرای یک برنامه جامع و علمی در جهت گسترش و ارتقای دیپلماسی ورزشی، تعریف و تبیین مفهوم دیپلماسی ورزشی به دستگاه‌ها و نهادهای دولتی فعال در حوزه دیپلماسی عمومی از جمله راهکارهای مهم در توانمندسازی و تقویت دیپلماسی ورزشی در سیاست خارجی جمهوری اسلامی ایران از دیدگاه نخبگان مشارکت‌کننده در این تحقیق بود. به علاوه این یافته همخوان با نتیجه مطالعه دی‌سان اوجینو و همکاران (۲۰۱۷) است. به موجب اینکه در تحقیق محمدحسن و همکاران (۱۴۰۰)، به روشنی اشاره به این شده است که یکی از چالش‌های پیش‌روی دیپلماسی ورزشی نزد باشگاه‌های ورزشی عدم برنامه‌ریزی می‌باشد. در مقابل این تحقیق نشان داد که یکی از پارامترهای اثرگذار بر دیپلماسی ورزشی در عرصه بین‌الملل تدوین برنامه راهبردی است. این در حالی است که نتایج تحقیق هوشمندی و بابایی (۱۳۹۴) که با محوریت دیپلماسی ورزش، سیاست‌ها و ایجاد صلح انجام شد با یافته‌های این تحقیق ناهمخوان است (۲۲). به دلیل اینکه در این تحقیق مشخص گردید که از طریق چهار ساز و کار می‌توان دیپلماسی ورزشی را ایجاد کرد که شامل تصویر سازی، ایجاد یک هدف سیاسی برای گفتگو، اعتمادسازی و آشتی، اتحاد و مبارزه با تبعیض نژادی بود. همچنین نتیجه تحقیق بابایی و همکاران (۱۳۹۴) که اشاره به استفاده از راهبرد نفوذ، جذب و اقناع در ورزش داشت، با یافته‌های این تحقیق در تضاد است (۱). به علاوه این یافته با نتایج مطالعه خبیری و فتاحی‌زاده (۱۳۹۸) که به اعمال قدرت - نرم، ایجاد محملی برای گفتگو و همگرایی در جوامع چندفرهنگی و ارتقای روابط صلح آمیز میان دولت‌ها اشاره داشتند، که در راستای تحقیق حاضر می‌باشد (۶). چونکه عوامل تعیین‌کننده دیپلماسی ورزشی در عرصه بین‌المللی با عوامل مؤثر بر دیپلماسی ورزشی در این تحقیق همراستا

دیپلماسی کشورها فراهم کرده است. هادیان و احدی (۱۳۸۸) بیان می‌کند پررنگ شدن نقش بازیگران غیردولتی و افکار عمومی سبب شکل‌گیری اشکال جدیدی از دیپلماسی در کنار دیپلماسی سنتی شده است (۲۱). مورای (۲۰۱۸) بیان می‌کند ورزش به‌عنوان یک ابزار دیپلماتیک می‌تواند انزوا را کاهش و ثبات و امنیت را برای کشور به ارمغان آورد (۳۶). از جمله عوامل فرعی تشکیل دهنده مؤلفه ساختار ورزش، کسب کرسی‌های بین‌الملل بود. پیرو نتایج پژوهش در این بخش، صباغ نوین (۱۳۹۴) نیز بیان می‌کند که ساختار فدراسیون‌ها باید ملی، نیمه‌دولتی، دارای انجمن و کمیته مطابق ساختار فیزو، دارای واحد بین‌الملل، دارای کمیته آموزش در راستای توسعه ورزش دانشجویی و برخورداری از کرسی بین‌المللی باشد (۱۱). همچنین شریعتی و گودرزی (۱۳۹۴) نیز در پژوهش خود، کمبود نمایندگان ایرانی در کرسی‌های اثرگذار بین‌المللی ورزشی را با عنوان زخمی بزرگ بر پیکره ورزش کشور تعبیر می‌کند که همسو با یافته حاضر نمی‌باشد و به عنوان یکی از نتایج ناهمخوان می‌توان به آن اشاره کرد (۹). عدم توفیق فدراسیون‌ها در کسب جایگاه‌های بین‌المللی به یک معضل اساسی در ورزش کشور تبدیل شده است. باید اذعان کرد که نبود کرسی‌های مهم و ثابت در فدراسیون جهانی و نداشتن روابط بین‌الملل ورزشی پیامدهای مهمی را به همراه دارد که از جمله آنان می‌توان به حذف تیم‌های ورزشی ایرانی در مسابقات و رویدادهای ورزشی اشاره کرد. در نتیجه می‌توان بیان کرد یکی از گزینه‌های رفع مشکلات موجود و بیان شده کسب و احراز کرسی‌های مؤثر بین‌المللی، داشتن روابط مؤثر بین‌المللی می‌باشد. عامل دیگر شامل کسب کرسی‌های بین‌المللی در ورزش، داشتن نقشه راه برای راهبران دیپلماسی در عرصه بین‌المللی، جریان - سازی، ظرفیت‌های اولیه برای مسئولان روابط بین‌الملل، بسترسازی، تدوین برنامه راهبردی، سرمایه‌گذاری در جهت ارتقاء قدرت نرم و آگاهی بین‌المللی بود. این یافته با نتایج تحقیق نوری و همکاران (۱۳۹۷) در زمینه بسترسازی و سرمایه‌گذاری در جهت ارتقاء قدرت نرم همخوان است (۲۰). چرا که در تحقیق مذکور مصداق این

سیاسی حاکم بر ورزش کشور نیز از این قاعده مستثنا نیست. لذا جذب و توانمندسازی منابع انسانی ورزش کشور با رویکرد ترفیع دیپلماسی ورزشی می‌تواند از جمله مواردی باشد که بتواند کمک کننده کشور در این زمینه باشد (عمادزاده، ۱۳۹۳). بنابراین برای پیشبرد اهداف در جهت توسعه روابط می‌توان به جذب و توانمندسازی مدیران و نیروی انسانی در راستای کسب کرسی‌های بین‌المللی، میزبانی رویدادهای بین‌المللی و ... اشاره کرد که این مهم با توجه به قوت‌ها و فرصت‌های موجود دور از دسترس نیست. از جمله دیگر عوامل مؤثر بر توسعه روابط بین‌الملل شناسایی شده در این بخش می‌توان به عامل رسانه و روابط بین‌الملل اشاره نمود که شامل مواردی همچون ورزش به‌عنوان ابزار تبلیغاتی کشور و آموزش سواد رسانه‌ای به مدیران و ورزشکاران می‌شد که با پژوهش‌های خبیری (۱۳۹۳) و شریعتی فیض‌آبادی (۱۳۹۴) همخوان و همسو می‌باشد (۵ و ۱۰). خبیری (۱۳۹۳) در پژوهش خود بیان می‌کند که ابزارهای دیپلماسی ورزشی ترکیبی از ابزارهای دیپلماسی فرهنگی و دیپلماسی رسانه‌ای هستند. همچنین شریعتی فیض‌آبادی (۱۳۹۴) در پژوهش خود تعامل رسانه‌ای را به‌عنوان یکی از مؤلفه‌های شکل دهنده دیپلماسی ورزشی در توسعه روابط بین‌الملل معرفی می‌کند. برگس گارد و همکاران ۱ (۲۰۰۷) بیان داشتند ورزش یک ابزار فرهنگی قوی برای ملت‌های توسعه یافته است که توسط رسانه‌ها و موفقیت‌های ملی توجه‌ها را به خود جلب می‌کند. جهانی شدن و انقلابات ارتباطاتی و چگونگی توصیف یک کشور در رسانه‌ها را می‌توان از جمله مؤلفه‌ها مهم و تأثیرگذار در توسعه روابط دیپلماتیک دانست. تمایل افکار عمومی جهان به کسب اخبار و اطلاعات مربوط به رویدادهای ورزشی از یک سو و انعکاس گسترده وقایع ورزشی در رسانه‌های ارتباطی جمعی جهانی از سوی دیگر باعث شده است تا قلمرو ورزش و سیاست روز به روز به هم نزدیک‌تر شوند (۱۹). ازین رو می‌توان بیان کرد مدیریت رسانه‌های ورزشی در دیپلماسی عمومی برخلاف دیپلماسی سنتی که همواره پشت درهای بسته و به دور از هیاهوی رسانه‌ها

و هم‌جهت نیست. در نهایت مشخص گردید که نتایج تحقیق کیم و همکاران (۲۰۱۸) که تناسب منابع را با استراتژی‌های سیاسی هر کشور مطرح ساخته بود، با یافته‌های این تحقیق ناهمخوان است. چرایی این ناهمخوانی را می‌توان به تفاوت‌های زمینه‌ای این تحقیق و تحقیق نام‌برده منتصب دانست. چرا که در این دو تحقیق جوامع مختلفی بررسی شده و اینکه سطح دیپلماسی، فرهنگ دیپلماسی، وضعیت اجتماعی، سیاسی، اقتصادی این جوامع احتمال می‌رود متفاوت از هم باشد (۳۲).

منظور از عوامل زمینه‌ای، شرایط خاصی است که بر راهبردها تأثیر می‌گذارد (۸). به موجب کدبندی محوری مقوله‌های حاصل شده برای این لایه شامل سه مقوله آموزش و تربیت نیروهای انسانی، مدیریت دانش و بستر سازی است. نتایج همسو با پیمان فر (۱۳۹۵) و شریعتی فیض‌آبادی (۱۳۹۴) می‌باشد (۱۰ و ۳). بستر سازی به عنوان یکی از عوامل زمینه‌ای شناسایی گردید. در این رابطه باید بیان کرد که سیاست یکی از حوزه‌های است که می‌تواند در توسعه ابعاد مختلف ورزش اثر مثبت داشته باشد و شرایطی را حاکم نماید که اهداف تعیین شده در حوزه ورزش را در جهت رسیدن به آنها، تسریع نماید. یکی دیگر از عوامل شناسایی شده در این بخش نیز آموزش و تربیت نیروی انسانی بود که از جمله عواملی بود که از دیدگاه مصاحبه‌شونده‌ها می‌تواند بر پیشبرد توسعه روابط بین‌الملل کمک کننده باشد. نتایج همسو با یافته پیمان فر (۱۳۹۵) می‌باشد (۳). پیمان فر (۱۳۹۵) نیز در بخشی از یافته‌های پژوهش خود هم‌راستا با این نتایج، ضعف مدیران ورزشی در آشنایی با تشریفات و پروتکل بین‌المللی، ناتوانی و فعال نبودن مدیران ورزشی زن در سازمان‌های بین‌المللی ورزشی، ضعف منابع مالی و انسانی در حوزه سیاست و ورزش ورزش کشور، تغییرات پی‌درپی مدیران در سطح عالی ورزش کشور، ناتوانی بسیاری از مدیران ورزشی برای فعالیت‌های بین‌المللی (کسب کرسی‌ها و...) را حاکی از ضعف‌های دستگاه دیپلماسی کشور در این حوزه بر می‌شمارد. بنابراین می‌توان بیان کرد منابع انسانی به‌طور اعم و مدیران به‌طور اخص نقش پررنگی در توسعه سازمان‌ها و نهادها دارند و توسعه فضای

باستان به منظور برگزاری بازی‌ها در صلح کامل اشاره نمود(۵). در نتیجه در حال حاضر نه تنها سیاست به عنوان یکی از بخش‌های مهم ورزش خود را نشان داده است، بلکه فراتر از آن روابط تعاملی میان ورزش و سیاست برقرار شده است. دستگاه‌های دیپلماتیک و سیاسی کشورها برای توسعه روابط بین‌الملل و همچنین بهبود افکار عمومی برای توسعه سیاست‌ها و اشاعه فرهنگ خود، از ورزش استفاده می‌کنند. در این مورد دستگاه سیاست خارجی به ورزش جهت می‌دهد و می‌خواهد در جهت تأمین اهداف خود، مواردی را لحاظ کند (۳). در این راستا می‌توان بیان کرد از یک طرف سیاست از طریق تدوین و اجرای راهبرد ورزشی بر ورزش تأثیر دارد و از طرف دیگر ورزش از طریق تحکیم ارزش‌های انسانی و همبستگی ملی و افزایش مشارکت سیاسی بر سیاست تأثیر می‌نهد. اگرچه در ادبیات سیاسی، دیپلماسی ورزشی به عنوان ابزاری در دست سیاستمداران بوده، اما امروزه اکثر متخصصان حوزه دیپلماسی و روابط بین‌الملل ورزش بر این باورند که ورزش خود می‌تواند به عنوان مسیری مرتبط با روابط سیاسی نقشی متمایز و مستقل در توسعه روابط دیپلماتیک ایفا نماید. همچنین در این مورد می‌توان به ارتباطات بین دو ملت و دولت و توسعه سیاست خارجی آن‌ها مثل دیپلماسی پینگ‌پنگ برای رابطه آمریکا و چین و یا مسابقات کشتی و فوتبالی که در زمان دولت خاتمی بین ایران و آمریکا برگزار شد (گلدبرگ، ۲۰۰۰: ۳) نمونه‌هایی از استفاده ورزش برای توسعه روابط سیاسی است.

منظور از راهبردها، کنش‌ها یا برهم‌کنش‌های خاصی است که از پدیده محوری منتج می‌شود (۱۶). نشانگرهای راهبردها در این تحقیق مشمول سرمایه‌گذاری در جهت ارتقاء قدرت نرم، داشتن برنامه جامع، تربیت نیروی انسانی و استفاده از تمام ظرفیت‌ها می‌باشد. سیاست‌گذاری و برنامه‌ریزی از دیگر عوامل فرعی مؤثر بر ساختار ورزش شناخته شد. نتایج همسو با یافته‌های جوادی پور (۱۳۸۸) و پیمان فر (۱۳۹۵) می‌باشد (۵ و ۳). به طوری که پیمان فر (۱۳۹۵) در پژوهش خود یکی از عوامل مؤثر بر توسعه

برگزار می‌گردد، نقشی حیاتی در بهبود جایگاه کشورها در روابط بین‌الملل دارد.

منظور از عوامل مداخله‌گر، شرایطی است که بر راهبردها تأثیر می‌گذارد (۷). به موجب کدبندی محوری مقوله‌های حاصل شده برای این لایه شامل دو ورزش و رابطه سیاست خارجی با ورزش و رابطه سیاست داخلی با ورزش می‌باشد. یکی دیگر از عوامل مؤثر بر توسعه روابط بین‌الملل ورزش عامل اصلی سیاست خارجی بود که این عامل اصلی از دو مؤلفه فرعی ورزش و سیاست خارجی و مؤلفه سیاست خارجی و ورزش تشکیل شده بود و شامل مفاهیمی همچون ورزش به عنوان ابزار سیاسی، ورزش و بهتر شدن روابط سیاسی، اثر سیاست بر ورزش، اثر تحریم‌ها بر ورزش و میزان تعامل با نظام بین‌الملل می‌شد. نتایج به دست آمده در این پژوهش با نتایج پژوهش‌های دئوس (۲۰۱۴)، لین، لی و نای (۲۰۰۸)، شریعتی (۱۳۹۴) و ملکوتیان (۱۳۸۸) همخوان می‌باشد. دئوس ۱ (۲۰۱۴) بیان می‌کند که ورزش برای قرن‌ها یک بخش مهمی از جامعه بوده است و روابط بین ورزش و سیاست و به ویژه دیپلماسی قوی و به معنای واقعی کلمه باستانی است (۲۹). لابنین، لی و نای ۲ (۲۰۰۸) نیز بیان می‌کنند که ورزش و سیاست به طور جدا نیافتنی درهم‌تنیده است و اغلب برای اثبات برتری سیاسی اقتصادی و اجتماعی از دیگر ملت‌ها به کار می‌رود (۳۴). ملکوتیان (۱۳۸۸) می‌باشد که بیان کرد در بررسی‌های علمی از رابطه میان فرهنگ و سیاست، جامعه و سیاست، اقتصاد و سیاست، جغرافیا و سیاست و مانند آن گفتگو کرد، می‌توان از رابطه متقابل ورزش و سیاست نیز گفتگو کرد. چرا که اگر چه علم سیاست سنتی، سیاست را در تعامل با قدرت، حکومت و احزاب سیاسی تعریف می‌کرد اما امروز دیگر نمی‌توان به این عوامل اکتفا کرد. در این میان نقش عرصه‌های جدیدی همچون مسائل زیست‌محیطی، مفاهیم نوین حقوق بشر، رسانه‌ها و فضای مجازی، زنان و اخیراً ورزش را نمی‌توان نادیده گرفت. استفاده سیاست از ورزش می‌تواند به توقف جنگ‌های نظامی بین دولت‌های شهر یونان، قبل از برگزاری المپیک

علاوه بر مزیت‌های اقتصادی و اجتماعی، می‌تواند برای غلبه بر تهدیدهایی چون وجود تعارضات منطقه‌ای بین ایران و برخی کشورهای منطقه‌ای و همچنین جنگ نرم برخی کشورهای غربی علیه ایران راهگشا باشد. همچنین بهره‌مندی از ظرفیت دیپلماسی ورزشی در عرصه بین‌الملل در گروه تدوین برنامه راهبردی است و تا زمانیکه برای این منظور برنامه‌ای جامع و مانع تدوین و طرح‌ریزی نشود نمی‌توان انتظار آن را داشت که سیاست‌های تعیین شده در این حوزه به درستی اجرا شود. براساس اجماع نظر مصاحبه‌شوندگان در تدوین برنامه راهبردی لازم است به استفاده از ورزش به عنوان یک راهبرد اولویت‌دار، تعیین چشم‌انداز، تعیین فلسفه وجودی ورزش، شناخت پیشران-های اصلی حوزه ورزش، تدوین برنامه مبتنی بر سیاست-های ملی کشور و هدف‌گذاری تأکید و تمرکز شود. در مقابل تحلیل مصاحبه‌ها نشان داد علاوه بر تأکید بر شاخص مذکور بایستی به سرمایه‌گذاری در جهت ارتقاء قدرت نرم هم توجه شود. سرمایه‌گذاری در جهت ارتقاء قدرت نرم به این معنا که بودجه کافی ویژه کسب کرسی-های موثر در سازمان‌های بین‌المللی، اعتبارات ارزی مناسب برای هزینه در مجامع بین‌المللی ورزشی تخصیص یابد و در ورزش برای برگزاری رویدادهای ورزشی مهم هزینه شود.

منظور از پیامدها، خروجی حاصل از استخدام راهبردها است (۱۶). نشانگرهای پیامدها در این تحقیق مشمول مقوله‌های بهبود روابط بین‌المللی ورزش از طریق سیاست و ابزار قدرت و تاثیرگذاری ورزش می‌باشد. امروزه نتایج تحقیقات متعدد، کارکرد ورزش را به نوعی در عرصه‌های مختلف سیاسی، اقتصادی، اجتماعی و توسعه روابط بین‌المللی نشان داده است. بر اساس یافته‌های تحقیق عامل اصلی مؤثر بر توسعه روابط بین‌الملل از طریق ورزش که در مدل به‌عنوان پدیده محوری در نظر گرفته شد عامل کارکرد ورزش بود که از ۴ عامل فرعی کارکرد سیاسی ورزش، کارکرد اقتصادی ورزش، کارکرد اجتماعی ورزش و عامل توسعه روابط بین‌الملل تشکیل شده بود. نتایج همسو با یافته اندرسون (۲۰۱۷) می‌باشد (۲۳). در این راستا اکثر پژوهشگران این حوزه معتقدند، ورزش به عنوان ابزاری برای سیاست مداران مطرح است تا به وسیله آن

دیپلماسی را سیاست‌ها و برنامه‌ها و مفاهیمی همچون ارزش‌های جهانی، ساختار، چشم‌انداز و سیاست‌گذاری معرفی کرد. جوادی پور (۱۳۸۸) این‌گونه بیان می‌کند که ورزش از طریق تحکیم ارزش‌های انسانی و همبستگی ملی و افزایش مشارکت سیاسی بر سیاست تأثیر می‌نهد و البته خود نیز به‌ویژه در زمان برگزاری ورزش‌های بین‌المللی مورد استفاده قدرت‌های جهانی واقع می‌گردد. در این بین اصل بر برنامه‌ریزی صحیح است که می‌تواند حرکت این پدیده را منظم‌تر و با سرعت بیشتر دنبال کند؛ بخصوص اگر در این بین چشم‌انداز مطلوب تعیین شده باشد. به طور خلاصه می‌توان بیان کرد که برنامه ریزی و سیاست گذاری مطلوب و صحیح می‌تواند حرکت این پدیده ورزش را منظم‌تر و با سرعت بیشتر دنبال کند؛ بخصوص اگر در این بین چشم‌انداز مطلوب تعیین شده باشد. دیگر عامل شناسایی شده در این بخش ساختار سازمان‌های ورزشی و عامل جایگاه ورزش کشور در جهان بود که خود از مفاهیمی همچون هماهنگی سازمان‌ها و نهادهای مؤثر ورزشی داخلی با یکدیگر، ساختار دولتی ورزش ایران و برخوردهای شخصی و سلیقه‌ای و میزبانی مسابقات و رویدادهای بین‌المللی بزرگ ورزشی و حضور حداکثری در رقابت‌های معتبر بین‌المللی تشکیل شده بود؛ یکی از مهم‌ترین موارد که بیشتر افراد مصاحبه شونده نیز در توسعه روابط بین‌الملل به آن اشاره داشتند کسب میزبانی رویدادهای بزرگ ورزشی و نقش مؤثر آن در این زمینه بود که بیشتر کشورهای قدرتمند و دارای نفوذ سیاسی به دنبال کسب این‌گونه میزبانی‌ها و استفاده از مزایا و فواید آن می‌باشند. نتایج همسو با یافته شریعتی فیض آبادی (۱۳۹۴) می‌باشد (۱۰)، که بیان کرد ایران از دیدگاه دیپلماسی ورزش هنوز الگوی مناسب و درخوری را پیدا نکرده است که به اهمیت جایگاه ورزش و ساختار ورزشی اشاره کرده است. لذا می‌توان با هماهنگی سازمان‌ها و نهادهای مؤثر ورزشی داخلی با یکدیگر، ساختار دولتی ورزش ایران و برخوردهای شخصی و سلیقه‌ای و میزبانی مسابقات و رویدادهای بین‌المللی بزرگ ورزشی و حضور حداکثری در رقابت‌های معتبر بین‌المللی در این زمینه گام مهمی را برداشت. به طوری که میزبانی رویدادهای بین‌المللی در این راستا می‌تواند

مربوط به رویدادهای ورزشی از یکسو و انعکاس گسترده وقایع ورزشی از طریق رسانه‌های جمعی از سوی دیگر باعث شده است که قلمرو ورزش و سیاست روزبه‌روز به هم نزدیک‌تر شوند، به طوری که دوری عرصه ورزش از دنیای سیاست و جدایی آن از بازی‌های سیاسی، دیگر امر ساده‌ای به نظر نمی‌رسد (۴۱). مرکل (۲۰۰۸) در پژوهشی بیان می‌کند که دیپلماسی ورزش به‌عنوان یک هدف سیاسی کلیدی برای دو کشور کره جنوبی و شمالی محسوب می‌شود، دیپلماسی ورزش باعث تنش‌زدایی بین دو کره می‌شود و نقش مهمی را در سیاست‌های خارجی دو کشور بازی می‌کند (۳۵). همچنین نتایج تحقیق ساهین و همکاران (۲۰۱۰) نشان داد ورزش باعث تقویت هویت ملی، وحدت ملی، غرور ملی، ملی‌گرایی و ادغام اقلیت‌ها می‌شود و سیاستمداران برای تقویت وحدت ملی و ادغام اقلیت‌ها از ورزش استفاده می‌کنند. در نتیجه بایستی ارتباط ورزش و سیاست و حضور افراد سیاسی در ورزش به‌گونه‌ای باشد که جوی سازنده و مفید برای ورزش و دور کردن ورزش از چهره بد سیاسی‌کاری (جنبه‌های منفی سیاست) و نزدیک کردن مردم و دولت‌ها از طریق سیاست‌های گفتگوی صلح‌طلبانه فراهم شود. از دیگر کارکردهای ورزش در بعد توسعه روابط بین‌الملل کارکرد اقتصادی می‌باشد. از دیگر کارکردهای ورزش در بعد توسعه روابط بین‌الملل کارکرد اقتصادی می‌باشد که از دیدگاه افراد مصاحبه‌شونده از مفاهیمی همچون ورزش و توسعه گردشگری بین‌المللی، ورزش و توسعه اقتصادی و ورزش و ایجاد اشتغال تشکیل شده بود. نتایج تحقیق کشاورز و همکاران (۱۳۹۸) نشان داده است که عامل خصوصی‌سازی در میان عوامل اقتصادی، عامل حمایت دولت از سرمایه‌گذار ورزشی در میان عوامل حمایتی و تشویقی و تلاش برای حذف تحریم‌های اقتصادی دوباره ایران در میان عوامل سیاسی بیشترین اثر را در جذب سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی روی صنعت ورزش ایران دارند (۱۵). بسیاری از صاحب‌نظران بر این باورند که توسعه دیپلماسی ورزشی در گرو توسعه اقتصادی کشورها و بالعکس است. هر کشوری با میزبانی رویدادهای ورزشی

بتوانند اهداف خود را تحقق بخشند. به طوری که برخی از کشورهای در حال توسعه مانند برزیل، هند، چین و آفریقای جنوبی برای کسب رویدادهای بزرگ ورزشی در کنار تصاحب کرسی‌ها و صندلی‌های بین‌المللی به عنوان یکی از منابع قدرت غیرملموس آنها در حال سرمایه‌گذاری هستند و از ورزش به عنوان ابزاری برای دستیابی به اهداف خود در عرصه بین‌الملل و تغییر ماهیت نظامی روابط خود استفاده می‌نمایند. لذا پرواضح است که کشورهای قدرتمند در عرصه اقتصاد به خوبی از ورزش و اهرم دیپلماسی و روابط بین‌الملل ورزش به عنوان یک برنامه هدفمند، طولانی مدت و کاملاً اجرایی در توسعه روابط بین‌الملل خود با سایر کشورها استفاده می‌نمایند. به گفته نلسون ماندلا "ورزش قدرت تغییر جهان را دارد"، این گفته نشان از آن دارد که کارکرد ورزش فقط در میدان ورزش نیست. در واقع دیپلماسی ورزش چیزهای مختلفی در حوزه‌های متفاوت در سراسر جهان معنی می‌دهد که تأثیرش از جهانی شدن در حال افزایش است (۴۰). کارکرد سیاسی ورزش اولین عامل فرعی شناسایی شده در بخش کارکردهای ورزش بود. یافته‌های پژوهش در این بخش با نتایج تحقیقات کیونگ ۱ (۲۰۰۵)، مرکل ۲ (۲۰۰۸)، ساهین و همکاران ۳ (۲۰۱۰)، رابرتسون ۴ (۲۰۱۳)، آناستاسووسکی ۵ (۲۰۱۳) و حمزه لو (۱۳۹۳) همسو و مطابق است. نتایج حاصل از یافته‌های بخش کیفی در این زمینه نشان داد مفاهیم ورزش و روابط بین کشورها، ورزش و توسعه سیاسی و ورزش به‌عنوان ابزار صلح مهم‌ترین اثرات توسعه ورزش بر بعد سیاسی جهانی‌شدن از دیدگاه پاسخ‌دهندگان بود. حوادث و وقایع دنیای حاضر نشان می‌دهند که امروزه ورزش به‌طور اجتناب‌ناپذیری با سیاست پیوند خورده است. در این راستا می‌توان بیان کرد ورزش، یکی از ملزومات اساسی زندگی اجتماعی امروز و از عرصه‌های بسیار مهمی است که حکومت‌ها، افراد و سازمان‌های بین‌المللی با آگاهی کامل از ابعاد سیاسی - اجتماعی آن، همواره تمایل داشته‌اند تا از آن برای دستیابی به اهداف موردنظر خود بهره‌برداری کنند. تمایل افکار عمومی جهان به کسب اخبار و اطلاعات

مختلف را به‌عنوان ابعاد اساسی جهانی شدن در نظر گرفته و معرفی کرده‌اند که عبارت‌اند از بعد اقتصادی، بعد اجتماعی، بعد سیاسی، بعد فرهنگی. همراه نمودن دیپلماسی ورزشی با روابط فرهنگی از جمله مؤلفه‌های مولد قدرت نرم است (۷). ورزش بستری مناسب برای ارائه و ظهور خرده‌فرهنگ‌های کشورهای مختلف به‌ویژه میزبانان رویدادهای بزرگ ورزشی است. در واقع کشورها از طریق نمایش فرهنگ خود در رویدادهای بزرگ ورزشی به قبض و بسط جایگاه خود در عرصه بین‌الملل می‌پردازند. به‌عنوان نمونه در مسابقات جهانی اهتزاز پرچم و پخش سرود ملی یک کشور به دنبال پیروزی ورزشکاران وابسته به خرده‌فرهنگ‌های مختلف آن کشور بازگوکننده وحدت ملی در آن کشور است. همچنین می‌توان بیا نکرد که مردم جهان از طریق بازی با یکدیگر تفاهم بیشتری پیدا می‌کنند و در نتیجه برای رفع اختلاف‌های خود کمتر به زور متوسل شوند. ناکارآمدی دیپلماسی نظامی در حل مناقشات و منازعات سیاسی کشورها سبب شده تا این مفهوم به‌عنوان یکی از مؤلفه‌های اثرگذار دیپلماسی ورزشی مطرح گردد. از سوی دیگر، یک کشور با روابط حسنه و دوستانه با جامعه بین‌المللی شانس بالاتری برای کسب میزبانی رویدادهای بزرگ ورزشی دارد.

در انجام تحقیق، محققین را همراهی نموده‌اند، تشکر و قدردانی نمایند.

می‌تواند با کسب میزبانی درصد جزئی مسائل و مشکلات اقتصادی خود را برطرف و با پیشرفت اقتصادی روابط سیاسی و دیپلماتیک خود را سامان دهد (۱۰). یکی از مهم‌ترین جنبه‌های جهانی شدن بعد اقتصادی آن و آزادسازی بازارهای مالی و تحرک سرمایه است. به‌طوری که شروع فرآیند جهانی شدن در ابتدای آغاز آن از بعد اقتصادی و آزادی تجاری و از بین بردن موانع محدودکننده گمرکی در تجارت بین کشورها بوده است. خصوصی‌سازی ورزش و جذب سرمایه‌گذاری مستقیم و غیرمستقیم خارجی از مهم‌ترین ویژگی‌های ورزش امروز کشورهای توسعه‌یافته است که بار عظیمی از دوش دولت‌ها در حمایت از ورزش برداشته‌اند، لذا ضرورت دارد که کشور ما نیز زمینه استفاده از این منابع مالی و حمایتی را در دستور کار خود قرار دهد.

کارکرد اجتماعی نیز به‌عنوان یکی دیگر از عوامل فرعی ناشی از توسعه روابط بین‌الملل ورزشی شناخته شد که متشکل از مفاهیمی همچون ورزش و تبادل فرهنگی، ورزش و ترویج صلح و دوستی، ورزش و توسعه اجتماعی و ورزش و هویت ملی بود. نتایج حاصل از این بخش پژوهش با نتایج تحقیقات شریعتی (۱۳۹۴)، بویاسیگلو و اوگاز (۲۰۱۶) همخوان و همسو می‌باشد (۱۰ و ۲۷). دانایی فرد و عباسی (۲۰۱۰) در پژوهش خود چهار بعد

سپاسگزاری

نویسندگان مقاله بر خود لازم می‌دانند از کلیه افرادی که

References

- Babaei M, Simbar R, Soleimani Kashayeh S, Rezaei M. The effect of diplomacy on soft power in the international system. *Strategic Studies on Youth and Sports*. 2014;14(29):1-26.
- Beheshti S. *Qualitative data analysis with MAXQDA software*. 3rd ed. Tehran: Miscellaneous Publications; 2018.
- Peymanfar MH. *Compilation of a strategic model for the development of sports diplomacy in the Islamic Republic of Iran [dissertation]*. Tehran: Kharazmi University; 2016.
- Javadi Pour M, Rouhi Dehkordi M, Rahbari S, Taefi H. Pathology the process of policy-making in sport for all in Iran and presentation the model. *Sport Management Studies*. 2019;10(52):17-42.
- Javadipour M, Rahbari S. Identification of the components effective on policy-making in sport for all in Iran. *Sci Technol Policy Lett*. 2017;7(3):75-84.
- Khabiri M, Fattahi Zadeh A. Sports diplomacy: Acceptance and encompassing of a political strategic concept. *Strategic Studies on Youth and Sports*. 2019;18(43):143-164.
- Danaei Fard H, Alvani SM, Azar A. *Qualitative research methodology in management: A comprehensive approach*. Tehran: Eshraghi Publications; 2018.
- Danaei Fard H, Emami M. A reflection on grounded theory. *Management Thought*. 2007;1(2):69-97.

9. Shariati M, Goodarzi M. Structural modeling of sports diplomacy components in the development of international relations of the Islamic Republic of Iran. *New Approaches in Sport Management*. 2016;5(16):89-104.
10. Sabbagh Navin M. Comparison of the status of international relations of national student sports federations [master's thesis]. Tehran: Payam Noor University; 2014.
11. Ghasemi H, Pourkiani M, Sabbagh Navin M. Comparison of the status of international relations of the National Federation of University Sports of Iran with selected countries. 2017;5(20):Article 7.
12. Ghavam AA, Zargar A. State building, nation building and theory of international relations: An analytical framework for understanding and studying the world of nation-states. Tehran: Islamic Azad University Publications; 2014.
13. Keshavarz Turk E, Hemmati Afif A. Presenting a framework for examining the effects of organizational foresight on policy-making in Iran's sport industry. *Strategy*. 2020;28(4):111-136.
14. Giahshenas Bonbazari J, Saeed A, Zibakalam S, Malekmohamedi HR. Sports policy-making in Iran emphasizing multiple decision-making referential. *Contemporary Studies on Sport Management*. 2020;9(18):65-76.
15. Mohammadpour A. Qualitative research method: Steps and scientific procedures in qualitative methodology. Tehran: Sociologists Publications; 2012.
16. Mohammadi Azizabadi M, Beheshti SS. Political sociology of sport: The impact of sports and professional athletes on political life. *Iranian Political Research*. 2020;7(23):142-174.
17. Maqsodi M. The role of sports in Qatar's foreign policy: From identification to regional acting [master's thesis]. Tehran: Islamic Azad University, Central Tehran Branch; 2013.
18. Nasiri Moghadam M. Explaining the relationship between the World Cup and the foreign relations of countries [dissertation]. Faculty of Geography; 2012.
19. Noori D, Ghadimi B, Shojae M. Designing the model of Iran's football diplomacy based on grounded theory. *Strategic Studies on Youth and Sports*. 2018;17(41):113-136.
20. Hadian N, Ahadi A. The conceptual position of public diplomacy. *Foreign Relations Quarterly*. 2008;1(3):85-119.
21. Hoshmandi Z, Babaei M. Sports diplomacy, policies and peace building. In: *Proceedings of the Second National Conference on Sport Event Management*; 2014; Hamedan, Iran.
22. Adesina OS. Foreign policy in an era of digital diplomacy. *Afr J Psychol Stud Soc Issues*. 2020;19(3):169-189.
23. Altukhov K. Bir yumuşak güç aracı olarak kamu diplomasisinin terörle mücadelede uygulanması [master's thesis]. Ankara: Polis Akademisi; 2018.
24. Anastasovski I, Stojanoska T, Qazimi A. Sport as substitute for diplomatic activities. *PESH*. 2013;2(1):79-82.
25. Anderson PH. Quantifying the value of sport diplomacy to non-state actors [dissertation]. Eugene (OR): University of Oregon; 2017.
26. Bergsgard NA, Rommetvedt H. Sport and politics: The case of Norway. *Int Rev Sociol Sport*. 2006;41(1):7-27.
27. Castro AS. South Africa's engagement in sports diplomacy: The successful hosting of the 2010 FIFA World Cup. *Hague J Diplom*. 2013;8(3-4):197-210.
28. Deos A. Sport and relational public diplomacy: The case of New Zealand and Rugby World Cup 2011. *Sport Soc*. 2014;17(9):1170-1186.
29. Canan F, et al. Political relation among the state and international sports organizations: The 2014 FIFA World Cup event in Brazil. *Phys Cult Sport Stud Res*. 2018;79:120-132.
30. Friis Thing L, Ottesen L. The autonomy of sports: Negotiating boundaries between sports governance and government policy in the Danish welfare state. *Int J Sport Policy*. 2010;2(2):223-235.
31. Kim BC. Sport, politics, and the new nation: Sport policy in the Republic of Korea, 1961-1992 [dissertation]. Columbus (OH): The Ohio State University; 2017.
32. Krueger L, Neuman WL. *Social work research methods: Qualitative and quantitative approaches*. Boston: Pearson Education; 2006.
33. Leblanc K, Queguiner B, Diaz F, Cornet V, Michel-Rodriguez M, de Madron XD, et al. Nanoplanktonic diatoms are globally overlooked

- but play a role in spring blooms and carbon export. *Nat Commun.* 2018;9(1):1-12.
34. Merkel U. The politics of sport diplomacy and reunification in divided Korea. *Int Rev Sociol Sport.* 2008;43(3):289-311.
35. Murray S. Mapping the relationship between international sport and diplomacy. *Sport Soc.* 2014;17(9):1098-1118.
36. Ordylowski M, Szymanski L. Sport in politics - politics in sport: Stalinism in Poland in the years 1949-1956. *Am Communist Hist.* 2016;15(1-2):1-3.
37. Pamment J. Special issue on sports diplomacy. *Place Brand Public Dipl.* 2019;15(3):145-146.
38. Rookwood J. Access, security and diplomacy: Perceptions of soft power, nation branding and the organisational challenges facing Qatar's 2022 FIFA World Cup. *Sport Bus Manag.* 2019;9(1):26-44.
39. Orsani S. Contribution of sport within the process of peace and reconciliation. 2009:1-29.
40. Skille EA, Solbakken TH. Sport as a vehicle for health promotion: An analysis of Norwegian policy documents. *Crit Public Health.* 2011;21(3):257-264.
41. Skinner J, Edwards A, Corbett B. *Research methods for sport management.* London: Routledge; 2014.